

108 Vojeslav Molè: Mrtva pomlad. — Petruška: Oj spavaj, Anica moja!

Matija se je zbudil in skočil pokoncu. Ozrl se je po izbi. Hrvatov ni bilo nikjer.

„Morda je bilo pa vse le san!“ je pomislil starec. Ne, na mizi je stala majolika in pričala o tem, da sta bila Hrvata tukaj.

„Kristus in sveti Peter sta bila pri meni!“ je vzkliknil.

„Seveda, seveda!“ je dejal. „Zdaj vem, zakaj sta se mi zdela tako znana! V cerkvi sta oba naslikana, kakršna sta v resnici, oba v modrem plašču, pa Kristusov je dragocenejši!“

Prekrižal se je in se ozrl skozi okno. Burja je ponehala, oblaki so se razpodili, solnce je sijalo na les in snežno polje . . .

Pa to je bilo v davnih, davnih časih.

Mrtva pomlad.

Sedaj se zopet smejejo lesovi
in v cvetju zopet je polje
in kot nekdanj bežijo v dalj valovi —
a tožno moje je srce.

In zopet so se zvezde razžarele,
spet drugim klije tisoč nad,
a ustnice so tvoje me proklele —
in mrtva moja je pomlad.

Vojeslav Molè.

Oj spavaj, Anica moja!

Oj spavaj, Anica moja,
le spavaj presladko;
naj ti ne moti pokoja
ne zemlja, ne nebo!

Moj Bog, kako sem te ljubil
v ljubezni srečnih dneh,
in vendar sem te izgubil
v teh žalostnih nočeh.

Nikdar ne zvedi bolesti,
ki v duši me skeli,
in cilja nikdar tej cesti:
po njej moj pot drži.

Nič več ne prestopim praga
v svetišče ti svetlo;
le spavaj, Anica draga,
le spavaj presladko! —

Petruška.